tema majakeseſt ülesse, ta jookseb tormates läbi aia ja mõne sammuga on ta oma laste woodi ees.

Tema pea kohal rägiseb juba, ja suits tungib kambrisse, aga tema lapsed elawad weel ja magawad rahuliselt, karast hoolimata. — Ta kisub nad äkiselt woodist wälja, mässib tekide sisse ja peaseb õnnelikult wälja. Peastetud, peastetud, Jumalale kiitus ja tänu!

* * *

Hommik tuleb ja päike paistab mustaks läinud waremete peale. Pea pool küla tuhaks muudetud; tuli on küünist peale hakanud. Kõik leinawad ja kaebawad, kuid Priido Eppler mitte, ehk kül tuli kõige, mis temal oli, ära oli raisanud. Tema lapsed on teiste lastega mõisas — sel silmapilgul ei ole temal midagi teha. Tema läheb külast wälja jalutama. Juba tema aimab, et Justina nüüd ehk tuleb. Kui ta natuke aega oli käinud, näeb ta Justinat teed mööda tulewat, laps käte peal.

„Priido," hüüab ta — „kas on tõsi — oh õnnetust! meie majake kõigega, mis seal sees oli, on läinud, aga sina oled terwe, ja ka lapsed, seda on mulle juba Tehwan tee peal wastu tulles ütelnud. Kaebata ei maksa, aga raske on ommetegi õnnetust kannatada!"

„Ära kaeba, Justina. Õnn! tuli ei ole mitte üksnes meie wara kaotanud, ta on ka kaotanud kõik, mis paha ja patune minu hinges oli. Paljud wõiwad selle öö ära wanduda. Mina aga tahan kõik oma eluaeg teda õnnistada. Miks, seda ütlen ma sulle teine kord. Nüüd tule laste juure.

Justina pani mehe kõnet imeks, waatas temale otsa ja hüüdis ehmatades: „Priido, kuidas sa wälja näed? Üle öö on sinu juuksed halliks läinud!"

„Ma usun seda, Justina, aga pole wiga, see on ennemine hea. Mina olen üsna teiseks saanud nii seestkui wäljastpidi — nii see peab ka olema, ja nüüd julgust, naene, julgust! Tuha alla on maetud kõik, mis minu südamele rahu ei andnud ja minul tuleb see nõnda ette, nagu oleksin mina halwa unenäo pealt üles ärkanud. Tänasest päewast peale olen mina jälle teie päralt, armas naene ja armsad lapsed! Tule, anna wäikene poeg mulle kätte peale." Nende sõnadega wõttis ta pojakese ema sülest oma kätte. Siis wõtab ta Justina käest kinni, ja see waene ei teagi, mis temaga sünnib, ja nõnda rändawad nad, kelle warandus ära põlenud, küla poole, waesemad kui ial enne, ja ommetegi rikkamad kui nad oliwad.

Tagasiwaade.

28. augustil 1901 haawati surmawalt **„Ühisriikide esimees Mac Kindley"** ja suri 14. septembril. Mõrtsukas oli anarhist, nimega Friedrich Niemann. Seda tõugu inimesi õeldakse Amerikas 100,000 olewat. Mac Kindley on juba kolmas Põhja-Amerika Ühisriikide esimees, kelle wastu kurjategijad surmariista on tarwitanud.

Inglismaa kuningas Eduard VII.

Nüüd hakatakse ka juba Amerikas anarhistide wastu waljemaid abinõusid tarwitama. Anarhistid on inimese soo paised. — Anarhistide kaotamise küsimus wõetakse riigiwalitsuste poolest ligemal ajal käsile. Soowime riigiwalitsustele seks head õnne! — 5. septembril jõuudis Wene Keisripaar Prantsuse maale ja wõeti toredal wiisil wastu. Majesteedid waatasiwad suurt harjutussõda, millest 150,000 meest osa wõttis. Waatepilt oli suurepäraline, missugust ka Prantsusemaal esimest korda oli näha. — 27. septembril oli Wenemaal tähtjas mälestuse-

Eesti rahva Kasuline Kalender 1903, lk. 19